

въ типъ Бѣлунскій
при хаци папѣ Θεодосіа архиман-
дрита Сѳиантскаго
въ лѣто
1840.

“Хаджи Теодосій е придружилъ тая книга съ едно свое прѣдисловіе, на което ние трѣбва да се спремъ пѳвечко. Изпърво онъ тукъ говори, че въ старо врѣме мнозина *цѣркови и благородни мѣжи* сж искали да се прославятъ и да увѣковѣчатъ имената си съ нѣщо, но не сж могли да постигнатъ цѣльта си, „оти все что сотвориха, или направили, сѣ то тлено и всуетно“: създавали сж или „градъ многонародній, или некое образъ ідолскій или некое столпъ великій или некая мудрость мѣрская“. Но вси такѣви паметници сж погивали, па заедно съ тѣхъ сж се изгубвали и имената на нѣхнитѣ съзидателѣ, „оти беше радѣнието нѣхно все на мѣролюбие и не імаха смѣсла нѣхна ради душевное спасеніе, како да спѣсатъ некой человекъ отъ расторенъ умъ“ и пр. По-нататѣкъ хаджи Теодосій забелѣзва, че само „такѣви человекѣи всегда суть у споменъ и у похваленіе и у всегдашно ублаженіе“, които „непрестѣно рѣвность імаютъ да помогнатъ на православните христіѣны, едни, учѣтели, со поученіе, друзи, милостѣви, со поможъ“. Слѣдъ това хаджи Теодосій захваща вече да говори за книгата „Утѣшеніе грѣшнымъ“ и за нейний авторъ, Иеромонахъ Кириллъ. Тия му рѣчи сж особно любопитни за насъ, та ще ги приведемъ изцѣло. „Блаженъ есть, каже, о любо-
„читѣтели христіѣны, и овой человекѣкъ преподѣбниі Иеро-
„монахъ Кѣриллъ, что обретѣется во монастырь свѣтаго
„Аванасіа, ктиторъ бысть князь Лѣзаръ Сѣрпскій¹⁾. За овой
„отѣць глаголю: аще не бы билъ онъ помѣгналъ, не бы бѣла
„оправена и типографіа наша, оти беше избѣрела и сега
„надѣме на Бога: оти не ли толко я оправихме, има Богъ
„и за поѣще. Но овой блаженіи человекѣкъ со толко трудъ
„и со божѣственная рѣвность за христіѣнскій любѣвъ седѣ

¹⁾ Това, дѣто Х. Теодосій казва, че ктиторъ на Лешечкий мѣнастирь билъ князь Лазаръ Сѣрпскій, не трѣбва да се разбира буквално. По-долу ние ще видимъ, че сжщій князь Лазаръ се нарича ктиторъ и на руский мѣнастирь св. Пантелеимонъ, който е сжществувалъ и прѣди Лазаровото врѣме. За князь Лазаръ се знае, че е поклонилъ само нѣкои имоти (муши) на руский мѣнастирь. За подобенъ нѣкакѣвъ поклонъ, онъ, види се, тукъ е нареченъ ктиторъ и на Лешечкий мѣнастирь, който трѣбва да е сжществувалъ и прѣди него.